

НИКОЛА БЪОГЛЕ

Обсебващ трилър, вдъхновен от реални събития

ПАЦИЕНТ

enthusiast
488

НИКОЛА БЪОГЛЕ

ПАЦИЕНТ
488

Превод от френски *Силвия Колева*

enthusiast

София, 2019

Le Cri
Nicolas Beuglet
Copyright © XO Editions, 2016. All rights reserved.

Никола Бьогле
Пациент 488

- © Силвия Колева, превод, 2019
- © Биляна Славкова, дизайн на корицата, 2019
- © „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2019
Enthusiast
Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-297-7

1 Сара затръшна вратата зад гърба си. Задъхана от виковете си, застана неподвижно и се опита да си поеме дъх. Единствено звукът от телевизора, който все още бе включен въпреки късния час, прорязваше тишината. Сърцето ѝ биеше бързо, но тя се устреми със ситни крачки към стълбището. Вървеше бавно, защото бе уверена, че той всеки момент ще отвори вратата и ще ѝ каже, че все още я обича, че никога не е обичал друга, че тази изневяра е била грешка и проява на слабост, която никога няма да се повтори.

Осветлението угасна и площадката потъна в мрак. Трябваше да прояви още малко търпение, само минута: той щеше да излезе и да ѝ се извини заеквайки. Тя щеше да си даде вид, че му прощава, но не напълно, а само наполовина, и после всичко щеше да бъде както преди.

Но след безпокойството я завладяха силна тревога и паника. Вратата на апартаментата оставаше затворена, а площадката – пуста и тъмна. Оранжевата светлина на електрическия ключ докосна лицето ѝ и Сара потърси опора в стената, защото ѝ се виеше свят. А само преди няколко минути бе изцяло погълната от мисълта за боядисването на стаята, която един ден щеше да бъде на бебето... Надяваше се по този начин да предизвика съдбата.

Не, не беше възможно това да се случва с нея и тя да стои тук зашеметена като човек, претърпял пътно произшествие. Сара продължаваше да чака търпеливо в прегръдката на мрака. Мислеше си, че той сигурно се страхува, че тя още е разгневена, и чака да се успокои. Само че ивицата светлина, която се прокрадваше под вратата на апартаментата, изчезна. Той бе угасил лампата в антрето и нямаше да излезе. Потискайки едно ридание, тя направи няколко крачки към стълбите на сляпо.

На партера неудържим вой на вятъра разтърси стъклата при входа на сградата. Навън снежинките падаха косо, осветявани от бледото сияние на лампите.

Сара вдигна кожената яка на дебелото си яке, избърса сълзите, стичащи се по луничавите ѝ бузи, и разтърка очите си, които обикновено виждаха всичко. Сега щеше да вижда ясно. После прекоси прага. Леденият студ смрази кръвта ѝ и скова мускулите ѝ, а златистокестенявите коси заиграха пред очите ѝ.

Тротоарът бе покрит с дебел сняг, а в края на улицата един снегорин вече бе започнал да почиства платното и хвърляше встрани бялата маса, която образуваше ронлива стена.

В Осло бе настъпила зимата.

Сара потърси с поглед джипа си и го откри на няколко метра от мястото, където бе застанала. Пое глътка леден въздух и започна да си пробива път към него. Стъпките ѝ потъваха в прясно натрупания сняг, утъпкваха го и той проскърцваше под краката ѝ. Помисли си, че Ерик не само не я настигна, за да ѝ поиска прошка, но дори не се притесняваше къде ще отиде посред нощ. Сякаш за него двамата вече бяха чужди един на друг и всеки водеше свой живот. Като че ли в мислите му всичко между тях бе приключило и станалото тази вечер само бе ускорило раздялата, която назряваше от доста време.

Как бе възможно това?! След всичко, което бяха преживели заедно? Спомените я задушиха и краката ѝ се подкосиха. В съзнанието ѝ преминаха последните години от живота им... Деня, когато ѝ бяха съобщили, че не може да има деца, в стаята с бели стени, където се носеше миризма на етер, падането духом, насърчителните окуражителни думи на съпруга ѝ Ерик, първите приеми на клоמיד* за стимулиране на овулацията, последвани от крайно неприятната инконтиненция на урината, повтарянето до втръсване на програмирани сексуални контакти – без желание и почти с отвращение, мъчителните и предизвикващи паника семейни събирания, на

---

* Клоמיד е генерично наименование на кломифен цитрат – синтетичен естроген. Подпомага овулацията. – Бел. прев.

които неизменно се поставяше въпросът „Докъде стигнахте с бебето“...

След година – все още нищо. Никаква надежда. В гласа на Ерик вече се усещаха първите съмнения. Започнаха с болезнените инжекции с гонал-Ф*, роди се второто дете на сестра ѝ, лекарите решиха Сара да премине към оплождане ин витро, интимните им отношения ставаха все по-малко и по-незадоволителни. А после – студената стая, където тя с разтворени крака чакаше съпругът ѝ да свърши с мастурбирането в съседната стаичка, за да ѝ инжектират спермата му.

После нова надежда, нов страх и ново разочарование. Нервно изтощение. Загуба на интерес към живота. Абсурдните съвети, с които ѝ обясняваха, че стресът и мрачното настроение влияят зле на оплождането. Все едно да кажеш на дете, тормозено от куче, че животните надувват страха и се възползват от него, за да нападат. А след това и желанието да вади от гардероба прекрасните дрешки, малките терлички и плюшените играчки, които събираха прах в празната необитавана стая. И накрая страхът, че няма да намери сили да започне всичко отначало, защото и този път усилията можеха да останат напразни.

Клекнала в снега, с ръце, скръстени върху корема ѝ, Сара оставяше тялото ѝ да се вкочани, сякаш щипещият студ щеше да упои изтерзаното ѝ съзнание. Точно в този момент електронен звук наруши нощната тишина. Сара бавно вдигна глава. Лицето ѝ бе почервенияло от студа и сълзите. Значи Ерик бе осъзнал грешката си и ѝ звънеше! По дяволите какво мислят хората, по дяволите гордостта ѝ. Тя трескаво бръкна във вътрешния джоб на якето си и сграбчи телефона. След секунда се почувства съсипана. За първи път, откакто работеше, не отговори на повикването. За миг се откъсна от мрачните си мисли и се изправи. Отиде до колата, влезе вътре и се подготви да потегли, за да отиде у сестра си. Тъкмо се канеше да запали двигателя, когато телефонът отново запя. Щом настояваха, значи нещо се бе случило. Но какво можеше да е по-лошо от

---

* В различна концентрация се приема и от жени, и от мъже – съответно за стимулация на овулацията и на сперматогенезата. – Бел. прев.

това, което стана тази вечер в нейния живот? Тя не отговори. Само че телефонът пак подхвана песента си. През главата ѝ минаха няколко противоречиви решения. С несръчни заради вълнението ръце и свито гърло, тя най-накрая отговори на повикването.

– Слушам.

Усилието да звучи естествено бе толкова голямо, че ѝ се догади. Отпусна се върху облегалката и затвори очи.

– Инспектор Геринген?

Гласът на мъжа бе припрян и тревожен.

– Да.

– На телефона е офицер Дорн от район Сагене. Съжалявам, че ви безпокоя в този час, госпожо. Повикаха ни за смъртен случай, на пръв поглед банален, но след като анализирахме фактите на място, смятам, че ще имаме нужда от вашия опит и преценка.

Отначало Сара слушаше разсеяно. Разбираше думите с мъка, защото офицерът ѝ се струваше объркан и дори смутен.

– Къде казахте, че е станал инцидентът?

Като чу отговора, Сара отново затвори очи. Това бе последното място, на което би искала да отиде днес.

– Добре. А сега се успокойте и ми опишете подробно разликата между разказа на нощния пазач по телефона и онова, което сте констатирани на място.

Запамети информацията в едно кътче на мозъка си и започна да мисли само за едно: да намери аргумент, чрез който да отложи появата си на мястото за по-късно.

– Добре, а сега, кажете ми, защо следите ви изглеждат подозрителни.

Когато офицерът набързо ѝ описа странния белег и мъглявия разказ на служителите, инстинктът на Сара се събуди. Сложи телефона между краката си и прокара ръце по лицето си. Когато отново взе апарата, гласът ѝ вече трепереше по-малко.

– Добре. Слушайте... Останете на местопрестъплението и повикайте колегите от криминална лаборатория. А аз ще се обадя на съдебния лекар.

След като прекъсна разговора, Сара се отпусна на седалката и въздъхна дълбоко. Наистина ли щеше да има сили да се заеме със задълженията си? Не се страхуваше как ще издържи физически. Но как щеше да се справи психиката ѝ предвид мястото, където я очакваха.

Сара хвърли едно око на таблото в джипа: минус 4 градуса, 5:46 сутринта. Покритите със сняг улици приличаха на бели каньони, от които стърчаха единствено огледалата за обратно виждане на паркираните покрай тротоарите коли. Все още никой не се бе осмелил да излезе навън и само тук-там светваше по някой прозорец. На светлината на фаровете видя табела, указваща посоката към Централната гара – мястото, където се бе разбрала да се срещне със съдебния лекар.

В този момент Сара осъзна, че няма никаква представа как изглежда. Не защото бе кокетна, напротив, не използваше никаква козметика, особено когато бе на работа. Нито руж, нито дневен крем, нито червило. Никакви пръстени, само брачната ѝ халка. За сметка на това обаче не допускаше никой да прочете по лицето ѝ чувствата, които изпитваше. Възползва се от един червен светофар, за да се погледне в огледалото. Стори ѝ се, че е остаряла с десет години. Зачервените ѝ от сълзите очи бяха подути, а фините бръчки около тях бяха станали по-дълбоки. Млечнобялата ѝ кожа имаше болнав жълтеникав цвят. Като никога, реши да използва женски трик. Повдигна облегалката между двете седалки и извади ластик, гланц за устни и молив за гримиране, които държеше там. Тегли по една черта на клепачите си, която подчерта сините ѝ очи, после с уверени движения си сложи малко розов гланц върху устните, а когато светна зелената светлина, вече бе прибрала косите си с ластика. Докато излизаше от кръговото движение около гарата, слабото оранжево сияние на лампите се промени и те светнаха с бледа бяла светлина. Веднага забеляза съдебния лекар, който се открояваше нелепо върху декора. Пред гарата обикновено се събираха наркомани – опасни и със заплашителен вид, така че не бе трудно

да открие силуета на доктора. Единствено той имаше изправена стойка. Среден на ръст, с качулка на якето, прихлупена върху главата, той пристъпваше от крак на крак, в ръката си държеше куфарче и дебнеше с поглед малкото преминаващи коли.

Зад гърба му се приближаваше шумна група. Сара намали скоростта и когато се наведе към мястото на пътника, за да отвори вратата, видя, че един бивш обитател на Бастой* се откъсна от групата и бутна съдебния лекар в гърба. Той залитна и това предизвика подигравателни викове.

Сара набра шифъра на жабката и извади служебното си оръжие. После излезе от колата. Лекарят се бе изправил и вървеше към джипа, като че ли нищо не се бе случило. Обидите станаха още по-груби и съвсем близо до него падна и се счупи една бутилка. „Ама защо не побърза!“ – запита се Сара, като заобиколи колата, а пистолетът бе скрит зад бедрото ѝ. Тя знаеше по-добре от всеки докъде можеха да стигнат в агресията си такива индивиди. Дрезгав и нагъл глас нареди на „стареца“ да им хвърли чантата си и го заплаши, че в противен случай ще заприлича на заклано прасе. В този момент на светлината на една лампа Сара видя изражението върху лицето на лекаря. Мъж на петдесетина години, с почервенял от студа нос, закръглен, което издаваше, че си угажда. Бе съвсем спокоен и ѝ направи знак, че идва, а после продължи да върви по площада, без да ускори крачка. Дали си бе дал сметка какво го заплашваше?

– Направо си го търсиш, глупако! – изрева същият тип, който му бе заповядал да хвърли чантата си.

После скочи върху лекаря, надавайки бесен вик. На Сара ѝ се стори, че в ръката му проблясва нож, и стисна здраво оръжието. Лекарят обаче не промени с нищо поведението и походката си. Сара вдигна пистолета и се приготви да стреля в краката им, но видя, че мъжът с ножа се подхлъзва и пада върху заледените плочи на площада. Съдебният лекар се вмъкна в колата, без да бърза.

Сара също влезе в колата.

---

* Затвор в Норвегия. – Бел. прев.

– Добър ден, инспектор Геринген – каза той, като сваляше ръкавиците си.

Сара не обърна внимание на протегнатата му ръка, а само кимна с глава. После погледна в огледалото и потегли. Лекарят вдигна рамене, свали качулката си и потърси погледа на инспекторката. В това време обидите и заплахите на групата негодници се разбиваха в стъклата на колата.

– Извинете, че за момент ви създадох напрежение, но ако бях хукнал да тичам, щях да падна и сега тези типове щяха да играят футбол с главата ми. Затова продължих да вървя, като разчитах на въздействието на алкохола върху тях, за да спася кожата си. И както предвидих, тези нещастници не се сетиха за поледицата и започнаха да тичат. А и знаете, ако ми бе писано да умра, това щеше да се случи...

Лекарят завърши тирадата си и погледна внимателно мълчаливата инспекторка.

– Значи е вярно онова, което разправят за вас: че не сте от разговорливите. Е, няма значение, аз приказвам и за двама. Само че, ако това ви дразни, най-добре ми го кажете. Придобил съм лоши навици от общуването си с мъртъвци.

Изглеждаше доволен от шегата си.

– Накратко, благодаря ви, че направихте това отклонение, за да ме вземете. Така наистина е по-бързо, защото иначе трябваше да попълня куп хартийки, за да ползвам дежурна кола.

Смъкна още малко качулката си и разтърка с ръце тила си. После отвори куфарчето си и извади носна кърпичка. Сара разпозна характерната миризма на камфор – балсамът, който съдебните лекари държат под носа си, за да не усещат миризмата на трупове, които разсичат.

Тя отвори прозореца и включи мигача, за да поеме по национално шосе „Ринг 3“, което водеше към северната част на Осло.

– Знаете ли, очарован съм, че най-сетне се запознахме. Толкова съм слушал за вас! Ако позволите да бъда откровен, представата ми бе съвсем друга...

След това се засмя съучастнически. Беше чул името на Сара

Геринген за първи път, когато тя бе натоварена да поднови разследването за серийния убиец Ернест Янгер, наречен по-късно Санитаря. Дебнеха го от две години, а в това време изчезнали-те жени станаха шест. Този случай бе срамът на националната полиция. А Сара току-що бе задържала друг доста труден за разкриване убиец и на шефовете ѝ им хрумна да се възползват от аналитичните ѝ способности и яростната ѝ решителност, за да разреши случай, който бе разтърсил столицата.

Сара започна със заповедта аутопсиите да се правят по-прецизно. Изискваше по-задълбочени проучвания на изводите, направени след задължителните рутинни действия. Лоустур, когато тогава току-що бяха назначили за завеждащ службата по съдебна медицина, си спомняше как той и колегите му проклинаха допълнителната работа. Като четеше докладите на приятелите си обаче, той бе принуден да признае, че на места данните не бяха съвсем изчерпателни, а названията на някои химически субстанции, намерени в телата на жертвите, бяха неточни. И по-специално на едно вещество, което обърна хода на разследването. Представяше си инспектор Геринген – жена, която никога не бе виждал, като суховата и отблъскваща. А сега се налагаше да признае, че представата му е била напълно погрешна.

Бе любопитен да разбере повече неща за нея и си науми, че трябва да я накара да реагира.

– Я ми кажете, нали Янгер се намира в „Гаустад“^{**}? Сигурно ще му е забавно да ви види...

Това бе една от причините, поради които Сара не искаше да отиде там. Още по-малко искаше да води разговор на тази тема.

Съдебният лекар я наблюдава известно време, напълно неспособен да разбере дали мисли за нещо друго, или просто го пренебрегва.

Само че Тобиас не бе от хората, които се обезкуражават лесно.

---

* Най-старата държавна психиатрична болница в Норвегия, основана през 1855 г. От 1996 г. е част от Университетската болница „Акер“. – Бел. прев.

– Е, не съм имал случай да ви го кажа, но ви поздравявам за начина, по който приклешихте она психопат миналата година. Много хитро от ваша страна да направите връзка между следите от почистващи препарати по телата на жертвите и присъствието на онази линейка на местата няколко минути преди всяко отвлечане. Сигурно сте стигнали до този извод след четене и препрочитане на свидетелските показания, защото, поне така си мисля, това е първото нещо, което са споменали свидетелите.

Сара нямаше желание да отговаря. Защото линейката се появи в докладите едва след като тя бе разпитала отново свидетелите и бе прекарала часове наред да сравнява съвпаденията, дори и най-незначителните. Като например тази линейка, за която свидетелите споменаваха бегло – като далечен декор, без никога да наблягат върху присъствието ѝ.

– Да не говорим и за намесата ви в деня на ареста. Знам, че не малко агенти още не са били дошли на себе си, когато сте решили да влезете първа, и сте успели да обезвредите Янгер толкова бързо. Мисля, че опитът ви във FSK* е бил от полза.

– Интересува ме само какво ще заварим там тази сутрин.

За първи път гласът на Сара отекна в затвореното пространство. Тобиас Лоустур, който не очакваше това, подскочи и се засрами. Затова помълча известно време. Сара не обичаше да говори за работата си в специалните служби. Да, техните отряди бяха най-добре подготвени и екипирани в сравнение с останалите, но все пак недостатъчно, за да противодействат адекватно на терористичните действия. Пъкленото дело на Андерш Брайвик** бе трагична илюстрация на този факт. Три-

---

* *Forsvarets Spesialkommando* (от норв.) – специални части към Министерството на отбраната на Норвегия, създадени през 1982 г. заради повишен риск от терористични атаки. Днес специалните части участват както в национални, така и в международни операции. – Бел. прев.

** През 2011 г. масовият убиец Андерш Брайвик осъществява две нападения – в Осло и на остров Ютбоя, – причинявайки смъртта на 77 души. През август 2012 г. норвежкият съд му дава 21 години затвор с клаузата, че при изтичането на срока на присъдата, тя автоматично ще бъде удължена на доживотна. – Бел. прев.

десетминутното им закъснение на остров Ютъоя бе причинено от проблем с мотора. Според Сара и доста нейни колеги от онова време това бе конкретната причина за смъртта на тридесет младежи от общо седемдесетте и седем жертви.

След тази случка – според нея провал, който не можеше да се признае – тя бе напуснала отдела и бе отишла да работи в националната полиция като инспектор. Надяваше се, че с аналитичните си способности и прозорливостта си в края на краищата щеше да спаси повече животи, отколкото при зле планираните в последната минута акции на специалните служби.

Излязоха от национално шосе „Ринг 3“, което имаше по две платна в посока, и поеха по селски път, който криволичеше покрай огъващи се под снега ели. Сара включи режима 4 x 4 на колата и пусна ксеноновите светлини против мъгла. Снежинките бяха изчезнали, за да отстъпят място на гъста мъгла. Пътят се виждаше едва-едва, термометърът показваше 3 градуса, а скрежът рисуваше кристални цветя върху предното стъкло.

Съдебният лекар погледна през прозореца.

– Произшествията на подобни места не са чести – отбеляза той.

Сара прибра кичур коса зад ухото си и якето ѝ изшумоли.

Тобиас разтърка врата си, докато оглеждаше внимателно пейзажа.

Колата се движеше в гориста и почти необитаема зона. Между дърветата се мернаха няколко ваканционни бунгала. Пътят се раздели на две и Сара пое по отсечката, която лъка-тушеше сред гората. Светлината от фаровете едва-едва пробиваше мъглата и колата постоянно се блъскаше в преспите, които на височина стигаха до средата ѝ. От време на време се очертаваха клоните на някое дърво, които приличаха на кокалести пръсти, покрити със сняг. Чуваше се единствено скърцането на гумите върху леда. После изведнъж на светлината на фаровете се очерта масивен силует, който проби мъглата и се приближи към тях.

Най-напред различиха тухлена кула в готически стил, а после и металния ѝ купол с монтираната върху него стрела над

камбанарията. Накрая, подобно на часови, изплуваха двата назъбени корпуса на крилата на сградата, а горната част на заснежените им стени чезнеше в мрака.

Мястото би изглеждало запуснато, ако мигащите светлини на две патрулни коли и един ван на криминалистите не осветяваха стените на сградата.

Сара спря. Двигателят на колата ръмжеше под капака, а ауспухът кашляше и бълваше кълбенца пушек.

– Пристигнахме – оповести съдебният лекар с глас, в който Сара долови колебание.

Тя отново подкара колата и двамата преминаха под арката от ковано желязо на входа. Сара различи надписа, наполовина затрупан от снега: „Психиатрична болница „Гаустад“.

Никола Бьогле
Пациент 488

Превод *Силвия Колева*
Редактор *Мария Чунчева*
Художник *Биляна Славкова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Френска. Първо издание.
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 24,5
ISBN 978-619-164-297-7

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат J POINT PLUS

Психиатрична болница „Гаустад“, Осло. В едно мразовито утро тялото на пациент е открито мъртво, а устните му са застинали в нечовешки вик. С разследването се заема инспектор Сара Геринген, която веднага разбира, че този случай не прилича на никой друг... Необичайните обстоятелства около вероятното самоубийство нямат край: Защо жертвата има белег с числото 488 на челото? Какво означават тайнствените рисунки на стената на стаята ѝ? Защо болничният персонал отказва да разкрие истинската самоличност на покойника, настанен в „Гаустад“ преди повече от тридесет години?

За Сара Геринген това е началото на едно ужасяващо разследване, което започва в Осло, минава през Париж, остров Възнесение, мините на Минесота и стига до покрайнините на Ница. И докато реди този мистериозен пъзел, Сара свързва съдбата си с разследващия журналист Кристофър Кларънс. С негова помощ инспектор Геринген ще стигне до тайни лаборатории, създадени от американското правителство, и ще открие строго секретни досиета на ЦРУ, за чието съдържание никой не е подготвен...

Един писък пронизва ледената тишина и отдавна застинали сили се пробуждат. Инспектор Геринген е на път да разкрие една от вечните загадки пред човечеството – какво се случва след смъртта...

Вдъхновен от реални събития и разкрития, романът „Пациент 488“ отразява нашите най-големи страхове. Един трилър за човешката лудост и за това колко опасна може да бъде науката, превърната във фатално оръжие от извратени умове.

www.entusiast.bg

Цена: 20,00 лв.